

— Нея ли намѣри! Тя е черна като чума. По-скоро да се връщашъ, или ще те клъвна.

Замолило ѝ се Щурчето:

— Недей! Когато напролѣтъ измжишъ пиленца, всѣка нощъ ще ида подъ гнѣздото да имъ свиря доде заспятъ.

Гаргата не го клъвнала.

Отишло си. Намѣрило майчицата си предъ вратнята. Цѣлунало ѝ ржка.

— Изгледаха ми се очитѣ, защо не си дойде по-рано, синко!

Седнало гждуларчето, разправило ѝ за черната бубулечка.

— Каква сватба ще ми правишъ?

Не видишъ ли, че въ хамбара нѣма зърно, мишки тропатъ. Като поканишъ сватове, тѣ ще искатъ деветъ пещи хлѣбъ, камъ ти го житото?

Скокнало синчето ѝ. Намѣрило бабазунека, дало му една писана бѣклица и го про-
водило да калеса всичкитѣ щурци и всичкитѣ бубулечки. Впрегнало Щурче-
то биволитѣ и пое-
ло къмъ нивята.

Било късна есенъ. Хората пожънали храната и овършали снопето. Лутало се, лутало се Щурчето, едвамъ намѣрило единъ житенъ класъ не-
ожънатъ, забравенъ отъ сърпа. Покатерило се на класа и отърсило зърното. Единъ кошъ напѣлнило, покачило го на колата и тръгнало назадъ. Насрѣдъ пѣтя го срещнала мравката ядосана — искри изскачали отъ очитѣ ѝ.

— Защо не заржча на бабазунека и мене да калеса за сватбата, ай? Кой ще ти играе най-ситното хоро?

Щурчето не знаело какво да ѝ каже.

Тогава лютата мравка легнала напрѣки ѝ, когато колелото се покачило на гърба ѝ, понадигнала се и прека-
турила колата. Изсипало се житото. Дошли гладни пти-
чета и го изкѣлвали. Горкото Щурче заплакало. Не се

